

Usnesení Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 06.09.2005, sp. zn. 10 To 325/2005, ECLI:CZ:KSHK:2005:10.TO.325.2005.1

Číslo: 27/2006

Právní věta: I. Trestný čin neodvedení daně, pojistného na sociální zabezpečení, na zdravotní pojištění a příspěvku na státní politiku zaměstnanosti podle § 147 tr. zák. může být trestným činem pokračujícím a skládat se z jednotlivých dílčích útoků. Za tyto jednotlivé dílčí útoky je v takovém případě třeba považovat neodvedení povinných plateb v jednotlivých stanovených obdobích, byť i různým subjektům. Soud může podle § 220 odst. 1 tr. ř. s ohledem na ustanovení § 12 odst. 12 tr. ř. rozhodovat jen o těch dílčích útocích, které jsou uvedeny v žalobním návrhu. II. Pokud byly v případě trestného činu neodvedení daně, pojistného na sociální zabezpečení, na zdravotní pojištění a příspěvku na státní politiku zaměstnanosti podle § 147 tr. zák. dlužné částky za uvedené neuhrazené povinné platby zaplacený až prostřednictvím exekuce bez přičinění obviněného, nebudou v této části podmínky účinné lítosti ve smyslu § 147a tr. zák. splněny. O účinnou lítost může jít jen tehdy, jestliže pachatel nějakým způsobem zajistí nebo přispěje k tomu, aby dlužné platby byly uhrazeny, byť i jinou osobou, popřípadě právnickou osobou, za kterou jednal.

Soud: Krajský soud v Hradci Králové

Datum rozhodnutí: 06.09.2005

Spisová značka: 10 To 325/2005

Číslo rozhodnutí: 27

Číslo sešitu: 5

Typ rozhodnutí: Usnesení

Hesla: na zdravotní pojištění a příspěvku na státní politiku zaměstnanosti, Neodvedení daně, pojistného na sociální zabezpečení, Pokračování v trestném činu, Totožnost skutku, Účinná lítost

Předpisy: § 12 odst. 12 tr. ř.

§ 147 tr. zák.

§ 147a tr. zák.

§ 220 odst. 1 tr. ř.

§ 89 odst. 3 tr. zák.

Druh: Rozhodnutí ve věcech trestních

Sbírkový text rozhodnutí:

Krajský soud z podnětu podaných odvolání zrušil rozsudek Okresního soudu v Náchodě ze dne 14. 6. 2005, sp. zn. 11 T 106/2004, a věc vrátil okresnímu soudu, aby věc v potřebném rozsahu znovu projednal a rozhodl.

Z o d ů v o d n ě n í :

Rozsudkem ze dne 14. 6. 2005, sp. zn. 11 T 106/2004, uznal Okresní soud v Náchodě obžalovaného vinným trestným činem neodvedení daně, pojistného na sociální zabezpečení, na zdravotní pojištění a příspěvku na státní politiku zaměstnanosti podle § 147 odst. 1 tr. zák., za který mu uložil trest odnětí svobody v trvání dvanácti měsíců s podmíněným odkladem na zkušební dobu tři let a dále trest zákazu činnosti spočívající v zákazu výkonu funkce statutárního orgánu obchodní společnosti s předmětem činnosti textilní výroba, zprostředkovatelská činnost a koupě zboží za účelem jeho dalšího prodeje a prodej na dobu čtyř let.

Uvedeného trestného činu se podle napadeného rozsudku obžalovaný dopustil tím, že v rámci výkonu funkce ředitele a jednatele spol. V., s. r. o., se sídlem v N. M., v měsíci lednu 2002 nezajistil odvedení pojistného na sociální zabezpečení včetně příspěvku na státní politiku zaměstnanosti za zaměstnance společnosti v odpovídající výši, přestože toto bylo zaměstnancům společnosti z vyplacených mezd účetně sraženo, v důsledku čehož nebyla Okresní správně sociálního zabezpečení v N. odvedena celkem částka 11 133 Kč, v měsících listopad 1999, říjen, listopad 2000, listopad 2001, srpen a září 2002 nezajistil odvedení pojistného na zdravotní pojištění za zaměstnance společnosti příslušné zdravotní pojišťovně v odpovídajících výších, přestože toto bylo zaměstnancům společnosti z vyplacených mezd sraženo, v důsledku čehož Všeobecné zdravotní pojišťovně – Okresní pojišťovně v N. nebyla odvedena celkem částka 201 179 Kč, a v měsících listopad 1999, prosinec 2001 a leden 2002 nezajistil odvedení záloh na daň z příjmů fyzických osob ze závislé činnosti a funkčních požitků v odpovídajících výších příslušnému správci daně, přestože zálohy na daň byly zaměstnancům společnosti z vyplacených mezd sraženy, v důsledku čehož Finančnímu úřadu v N. nebyla odvedena částka v celkové výši 204 700 Kč, kdy tímto státnímu rozpočtu České republiky a příslušné zdravotní pojišťovně nebyla takto odvedena částka v celkové výši 417 012 Kč, ačkoli v daném období společnost disponovala jak finančními prostředky na úhradu mezd zaměstnancům, tak i na odvody částek, které byly zaměstnancům z mezd účetně sraženy za účelem úhrady příslušných plateb.

Popis skutku v napadeném rozsudku je tedy zcela shodný s žalobním návrhem.

Proti tomuto rozsudku podali v zákonné lhůtě odvolání obžalovaný a státní zástupce Okresního státního zastupitelství v Náchodě.

Obžalovaný ve svém odvolání odůvodněném prostřednictvím obhájce napadl rozsudek ve výroku o vině i trestu. Namítl, že nebyly naplněny všechny formální znaky uvedeného trestného činu, zejména subjektivní stránka, když obžalovaný rozhodně nebyl srozuměn se zákonem předpokládaným následkem. Obžalovaný se vždy snažil dodatečně pokrýt platby povinně hrazené za zaměstnance a na tyto položky skládal své platby přednostně, na což příslušné instituce písemně upozornil. Netušil a nemohl tušit, že v rámci Všeobecné zdravotní pojišťovny existují nějaké normy, podle kterých si tato instituce může došlé platby přiřazovat na jednotlivé účty podle své vůle a nikoli podle vůle plátce. Obžalovaný se snažil odvádět příslušným institucím částky, které mnohokrát převyšovaly dlužné částky, které jsou předmětem tohoto řízení. Navíc očekával výnos z konkursního řízení. U obžalovaného by proto bylo možno dovozovat nanejvýše nedbalost, nikoli úmysl. Okresnímu soudu je dále vytknuto, že nevzal v úvahu návrhy obhájce na doplnění dokazování ve smyslu úhrad dlužných částek ze strany obžalovaného, včetně částek vymožených exekucí. Poukazováno je na rozpory v rozsudku, když obžalovaný byl uznán vinným, že v měsících listopad 1999, prosinec 2001 a leden 2002 nezajistil odvedení záloh na daň z příjmu fyzických osob, ačkoli v odůvodnění okresní soud uznává, že příslušná částka finančnímu úřadu uhrazena byla. Také zpráva finančního úřadu potvrzuje, že celá pohledávka zanikla zaplacením. Dále odvolatel poukazuje na to, že v době před vydáním napadeného rozsudku uhradil sám za společnost nebo prostřednictvím částek vymožených exekutory Okresní správě sociálního zabezpečení jen v lednu 2002 celkovou částku 580 201 Kč, z níž měla být předmětná částka uhrazena. Není ani zřejmé, jakou úhradu má představovat částka 11 133 Kč, když tato neodpovídá žádné výši pojistného, které se v té době odvádělo. Rovněž na účet

Všeobecné zdravotní pojišťovny byly složeny příslušné částky, které by postačovaly k úhradě povinných odvodů. Tyto částky odvolatel blíže vypočítává. Také ze znaleckého posudku vyplývá, že obžalovaným byly provedeny úhrady. Doplněním znaleckého posudku, případně vyžádáním zpráv od Všeobecné zdravotní pojišťovny by bylo možno ověřit, že platby došlé na jejich účty pokrývají pohledávky společnosti V., s. r. o. Znalecký posudek nepostihuje celé předmětné období ani porovnání odvodů s úhradami. V této souvislosti odvolatel předkládá tabulku za jednotlivé měsíce. Rovněž nesouhlasí s tím, jakým způsobem se okresní soud vypořádal s faktem, že některé z úhrad byly provedeny z plnění vymožených exekutorem. Rozhodující je, že platby provedeny byly a v tomto směru byly splněny podmínky účinné lítosti podle § 147a tr. zák. Obžalovaný také shledává nesprávným postup soudu, který nepokládá za důvodné zabývat se dalšími měsíci v období od července 1999 do října 2003 s odůvodněním časové náročnosti přepracování znaleckého posudku, když znalec se zabýval pouze stavem prostředků na účtech a v pokladně společnosti ke dni, kdy mělo dojít k odvodu. Odvolatel uzavírá, že se snažil dlužné částky podle svých nejlepších schopností a vědomostí uhradit, přičemž uhrazení plateb se navíc nepromítlo ani do výroku o trestu. Závěrem navrhl, aby krajský soud napadený rozsudek zrušil a zprostil jej obžaloby, event. aby věc vrátil okresnímu soudu k novému projednání.

Státní zástupce své odvolání podal v neprospěch obžalovaného a zaměřil je do výroku o vině. Uvedl v něm, že v podané obžalobě bylo při vymezení období (měsíců) páčání trestného činu mj. vycházeno i ze zpracování znaleckého posudku, v němž byla znalce zjišťována finanční situace společnosti v jednotlivých obdobích. Obžaloba byla potom podána pouze pro ta období (měsíce), v nichž podle znalce společnost na pokladně a na účtech fakticky k datu splatnosti povinných plateb disponovala dostatečným množstvím volných finančních prostředků. U výsledku v hlavním líčení znalec uvedl, že platební schopnost subjektu hodnotil pouze v tom směru, že bral v úvahu volné finanční prostředky v termínech platnosti povinných plateb, tedy peníze, které se fakticky nacházely na pokladně nebo na účtech. Především je však rozhodující, zda plátce měl v jednotlivých obdobích k dispozici dostatečné množství finančních prostředků, které by mohly na úhradu být použity, a to bez ohledu na to, jak bylo v těchto obdobích fakticky s prostředky naloženo, tedy zda byly využity na zajištění chodu společnosti, nákup surovin, zboží, úhrady energií, osobní spotřebu představitelů společnosti apod. Znalec by se tedy měl zabývat i tím, s jakými výšemi finančních prostředků společnost v jednotlivých obdobích fakticky disponovala, tedy měl by zjistit sumy vydaných a přijatých peněz (úhrady dodavatelům, platby od odběratelů apod.). Toto v daném případě nebylo učiněno, přičemž by tím mohlo být upřesněno období, za které je možno klást obžalovanému za vinu nezajištění realizace odvodů povinných plateb. V rámci soudního řízení bylo proto možné požádat znalce o doplnění znaleckého posudku. Tento odvolatel navrhl, aby krajský soud napadený rozsudek zrušil a věc vrátil soudu prvního stupně k novému projednání a rozhodnutí.

Z podnětu podaných odvolání přezkoumal krajský soud podle § 254 odst. 1 tr. ř. zákonnost a odůvodněnost všech výroků napadeného rozsudku i správnost postupu řízení, které jeho vydání předcházelo, a to zejména z hlediska vytýkaných vad. K vadám, které nebyly odvoláními vytýkány, přihlížel, pokud měly vliv na správnost výroků napadeného rozsudku.

Krajský soud především zjistil, že státní zástupce ani okresní soud si neujasnili otázku rozsahu a vymezení žalovaných skutků. Trestný čin neodvedení daně, pojistného na sociální zabezpečení, na zdravotní pojištění a příspěvku na státní politiku zaměstnanosti je trestným činem pokračujícím (nikoli trvajícím). Ten se skládá z jednotlivých dílčích útoků, kterými jsou dílčí jednání pachatele, zpravidla do určité míry oddělené časově i místně, pokud tato dílčí jednání jsou součástí souhrnu takových obdobných dílčích útoků při naplnění znaků pokračování v trestném činu podle § 89 odst. 3 tr. zák. Důležité rovněž je, zda je následek, respektive účinek takových jednotlivých útoků zřetelně oddělitelný (například vznikem konkrétní oddělitelné škody, neodvedením konkrétních dávek za jednotlivé měsíce apod.). Za jednotlivé dílčí útoky je proto třeba v daném případě považovat

neodvedení povinných plateb v jednotlivých měsících (třeba i různým subjektům). Pokračující charakter daného trestného činu dokresluje i zákonodárcem použitý termín „nesplní“ (na rozdíl od termínu „neplní“, použitého při formulaci skutkové podstaty trestného činu zanedbání povinné výživy podle § 213 tr. zák.). Pokračováním v trestném činu se rozumí takové jednání, jehož jednotlivé dílčí útoky vedené jednotným záměrem naplňují stejnou skutkovou podstatu trestného činu, jsou spojeny stejným nebo podobným způsobem provedení a blízkou souvislostí časovou a v předmětu útoku. Blízká časová souvislost není dána, pokud mezi jednotlivými dílčími útoky uplyne delší doba, za kterou se zpravidla považuje doba více než několika týdnů. V případě, že mezi jednotlivými dílčími útoky je časový odstup několika měsíců, je třeba vzít v úvahu celkový rozsah posuzované trestné činnosti a celkovou dobu jejího páchání, jakož i další okolnosti, např. to, zda v mezidobí probíhala příprava na další dílčí útok. Starší judikatura (před úpravou znaků pokračování v trestném činu v zákoně, kdy došlo k určité restrikci upřesněním těchto znaků) uváděla maximální časový odstup mezi dvěma dílčími útoky pokračujícího trestného činu zpravidla dobu tří měsíců.

Z uvedeného vyplývá, že trestné jednání obžalovaného uvedené v žalobním návrhu by muselo být rozčleněno do čtyř samostatných trestných činů (skutků). První by byl spáchán v listopadu 1999, další v měsících říjen a listopad 2000, další v době od listopadu 2001 do ledna 2002 a poslední v měsících srpnu a září 2002. Tímto vymezením skutků v obžalobě a v jeho rámci definovanými dílčími útoky byl okresní soud vázán, neboť podle § 220 odst. 1 tr. ř. může soud rozhodovat jen o skutku, který je uveden v žalobním návrhu. Přitom skutkem podle trestního řádu se rozumí též dílčí útok pokračujícího trestného činu (§ 12 odst. 12 tr.ř.). Okresní soud tedy mohl rozhodovat jen o dílčích útocích tak, jak jsou uvedeny v žalobním návrhu a jak byly shora naznačeny. Z těchto důvodů je nesprávné stanovisko státního zástupce prezentované v odvolání, že okresní soud mohl na základě doplnění znaleckého posudku upřesnit období, za které je možno obžalovanému klást za vinu spáchání trestného činu, tedy jinými slovy rozšířit skutky kladené obžalovanému za vinu i o ty dílčí útoky, které nejsou uvedeny v žalobním návrhu. V odvolání se státní zástupce nemístně domáhá toho, že znalecký posudek se měl zabývat celým obdobím (od června 1999 do července 2003, jak bylo vymezeno v usnesení o zahájení trestního stíhání). Takto měl být znalecký posudek, případně jeho doplněk, zadán již v přípravném řízení. Pokud státní zástupce po výslechu znalce v hlavním líčení dospěl k závěru, že se obžalovaný mohl dopustit ještě dalších dílčích skutků, bylo v daném případě namístě postupovat podle § 221 odst. 2 tr. ř. a požádat o vrácení věci státnímu zástupci k došetření vzhledem k potřebě společného projednání. Kromě toho se nabízela i možnost zpětvzetí obžaloby podle § 182 tr. ř. (to ovšem za podmínky, že by obžalovaný netrval na pokračování v hlavním líčení). Vzhledem k tomu, že nejsou splněny zákonné podmínky pro vrácení věci státnímu zástupci k došetření odvolacím soudem podle § 260 tr. ř. (to je možné jen pro neodstranitelné procesní vady) a v následném řízení před okresním soudem ani podle § 221 odst. 1 tr. ř. (podstatná změna okolností případu) a vzhledem k tomu, že státního zástupce nelze nutit k postupu podle § 182 tr. ř. nebo podle § 221 odst. 2 tr. ř., je nutno v současném stadiu řízení vycházet z toho, že je vedeno pouze pro čtyři skutky výše naznačené tak, jak jsou specifikovány v žalobním návrhu.

Za této situace je nutné, aby si okresní soud ujasnil, a to samostatně za jednotlivé měsíce (odpovídající žalovaným dílčím útokům) a v návaznosti na to i ve vztahu k jednotlivým čtyřem žalovaným skutkům, v jaké výši a kterým subjektům měl obžalovaný zajistit povinné odvody a do jaké výše tuto povinnost nesplnil. Těmito otázkami se okresní soud dosud přesně nezabýval a napadený rozsudek je v tomto směru nepřezkoumatelný. V rámci posuzování jednotlivých skutků se bude okresní soud zabývat také námitkami obžalovaného ohledně úhrady jednotlivých plateb, zejména i námitkou, že obžalovaný platil odvody Všeobecné zdravotní pojišťovně, ale tato si platby chybně přiřazovala. V této souvislosti bude třeba vyžádat od Všeobecné zdravotní pojišťovny související korespondenci od společnosti obžalovaného v posuzovaném období, vztahující se k objasnění otázky, ve kterých případech byly jednotlivé platby výslovně určeny na pojistné za předmětná období. Určitou důvodnost lze přiznat také námitce ohledně neodvedené částky 11 133 Kč v lednu 2002

Okresní správě sociálního zabezpečení v N. Bude nutno ujasnit, jak byla tato částka vypočtena, když sice koresponduje s listinnými důkazy, ale nekoresponduje se znaleckým posudkem, znalec by se měl tedy k uvedené částce vyjádřit, případně vysvětlit její výpočet. Obdobným způsobem by měl být objasněn rozsah ostatních dílčích útoků. Po ujasnění těchto skutkových otázek se bude okresní soud zabývat tím, zda obžalovaný svoji zákonnou povinnost nesplnil v případě jednotlivých skutků ve větším rozsahu.

Při posuzování subjektivní stránky činu bude třeba, aby se okresní soud žalovanými skutky zabýval v kontextu celého shora uvedeného období. Okresnímu soudu nelze vytknout, že by se subjektivní stránkou jednání obžalovaného nezabýval. Okresní soud zejména uvádí, že obžalovaný vzhledem ke svému postavení ve společnosti V., s. r. o., musel mít znalosti o skutečných finančních možnostech své společnosti a musel také vědět, že soustavným neodváděním jednotlivých částek strhávaných zaměstnancům se pouze vystavuje riziku penále a pokut, které finanční situaci společnosti mohou jen zhoršit, a musel tak být srozuměn i s tím, že vzhledem k délce jeho počínání (v daném případě více než rok) se nejedná pouze o přechodné období, ale že finanční a platební schopnost jeho firmy se zhoršuje a že jednotlivé nejprve krácené a postupně odsouvané zákonné platby z jeho strany uhrazeny v konečném důsledku nebudou. Okresní soud zde tedy správně měl na mysli, že úmysl pachatele u tohoto trestného činu musí směřovat k tomu, že zákonnou povinnost odvést provedené srážky neuskuteční vůbec, nestačí zjištění, že je neodvedl v době, kdy je odvést měl. Přitom s ohledem na ustanovení § 4 písm. b) tr. zák. postačí závěr, že pachatel věděl, že v důsledku jeho jednání záležitosti v neodvedení sražené částky ze mzdy zaměstnanců v termínu, ve kterém k němu mělo dojít, a jejího použití na jiné účely může způsobit, že tato částka nebude odvedena oprávněným příjemcům vůbec, a pro případ, že se tak stane, byl s tím srozuměn. Při posuzování subjektivní stránky měl však okresní soud přihlídnout i k tomu, že všem třem oprávněným subjektům byly opakovaně v průběhu uvedeného období hrazeny poměrně vysoké částky společnosti V., s. r. o., dále že ve společnosti bylo účetnictví vedeno řádně a také že podle vývoje hospodářské situace společnosti, se stav nijak výrazně nezhoršoval, byť již od r. 1999 byla společnost v prvotní platební neschopnosti. Okresní soud sice přílehavě argumentuje tím, že každý podnikatel je povinen při vedení podniku přizpůsobit hospodaření tak, aby svou zákonnou povinnost odvádět platby uvedené v ustanovení § 147 odst. 1 tr. zák. plnil, a pokud zjistí, že podnik není schopen zajistit pokrytí nákladů provozu, platy zaměstnanců a odvod srážených částek, musí takové podnikání ukončit, ale na druhé straně - a to má význam i pro hodnocení stupně společenské nebezpečnosti jednání - je třeba hodnotit i důvody, které k neodvedení (odložení) plateb vedly, a zda toto neodvedení nebylo pouze důsledkem výjimečného a krátkodobého určení priority vynaložených finančních prostředků z hlediska přežití podniku a zachování s ním spojených pracovních míst, když i tento zájem společnosti je nutno mít na zřeteli. Pro zjištění úmyslu nesplnit zákonnou povinnost odvést zmíněné platby bude rozhodující objasnění hospodářské situace podniku v celém období, kdy měly být žalované trestné činy spáchány, a to z hlediska, zda vůbec bylo reálné, aby platby byly uskutečněny v jiném v úvahu připadajícím termínu. Okresní soud sice v odůvodnění napadeného rozsudku klade obžalovanému za vinu, že se trestného jednání dopouštěl po dlouhou dobu - takřka dvou let (ve skutečnosti měl patrně na mysli dobu zhruba tří let, jak vyplývá z výroku rozsudku), avšak z rozsahu skutků, pro něž obžalovaný byl obžalován (a uznán vinným), by vyplývalo, že se ve zmíněném období trestných útoků dopouštěl jen ojediněle. Z výše uvedeného tedy vyplývá, že k posouzení subjektivní stránky žalovaného jednání obžalovaného (a případně i materiálního znaku trestného činu, resp. trestných činů) bude třeba zhodnotit za celé období přinejmenším od listopadu 1999 do září 2002 finanční a hospodářskou situaci společnosti obžalovaného a její vývoj a dále důvody, které v měsících uvedených v žalobním návrhu k neplnění povinných odvodů vedly, případně na co byly finanční prostředky vynaloženy. Krajský soud souhlasí s oběma odvolateli, že k posouzení uvedených otázek bude nutno vyžádat doplněk znaleckého posudku z oboru ekonomiky. Vyjádření svědka K., které v této souvislosti zmiňuje okresní soud, zde nebude dostačující.

Pokud dojde okresní soud v případě jednotlivých skutků k závěru, že byly naplněny formální, ale i materiální znaky trestného činu, bude nutno se zabývat otázkou účinné lítosti podle § 147a tr. zák. Přitom bude nutno mít na mysli zásadu pomocné úlohy trestní represe. Krajský soud připomíná, že ve stadiu po zrušení původního rozsudku odvolacím soudem a vrácení věci okresnímu soudu může být povinnost dodatečně splněna (až do okamžiku, než soud prvního stupně začne vyhlášovat případný nový rozsudek). Dodatečným splněním povinnosti ve smyslu § 147a tr. zák. je třeba rozumět vyrovnání částek, které pachatel jako plátce (zaměstnavatel) měl zaplatit za poplatníka (zaměstnanec), ovšem celých částek vztahujících se k obdobím vymezeným žalovanými skutky. Při existenci více pohledávek je třeba, aby pachatel uvedl, na kterou dlužnou platbu konkrétní částku poskytuje. V zásadě je možné souhlasit se závěry okresního soudu, že pokud byly dlužné částky za uvedené neuhrazené povinné platby zaplacené až prostřednictvím exekuce bez přičinění obžalovaného, nebudou v této části podmínky účinné lítosti splněny. O účinnou lítost může jít jen tehdy, jestliže pachatel nějakým způsobem zařídí nebo přispěje k tomu, aby dlužné platby byly uhrazeny, byť i jinou osobou, popřípadě právnickou osobou, za kterou jednal. Bude však namístě zprávou exekutora prokazovat, jaký byl přístup obžalovaného k exekuci, kdy míra jeho vstřícnosti by rovněž mohla mít vliv na stupeň společenské nebezpečnosti jednání obžalovaného. Na druhé straně budou podmínky účinné lítosti splněny např. tam, kde od poloviny r. 2001 společnost obžalovaného sama pravidelně oznamovala Finančnímu úřadu v N. výši měsíčních sražených záloh na daň a tyto částky byly převáděny na základě žádosti společnosti obžalovaného z nadměrných odpočtů na dani z přidané hodnoty, na které vznikal společnosti nárok, nebo převodem nároků na vrácení spotřební daně. Právě tímto způsobem došlo k uhrazení celého dluhu finančnímu úřadu za žalovaná období. Celý nedoplatek na dani za žalovaná období je tak finančnímu úřadu uhrazen. Okresní soud přihlédně také k dalším důkazům o zaplacení příslušných odvodů, např. ke zprávě, která je zmiňována i v napadeném rozsudku. V případě potřeby okresní soud k vyřešení výše naznačených otázek doplní dokazování i dalšími důkazy.